

DAMEJEANNE : Wat een terribele wereld ! Theatermensen die aan politiek doen, ik heb dat nog nooit gehoord.

ELISABETH : Southampton is mijn neef, mijn enige bloedverwant, die nog leeft. Ik heb altijd sympathie voor hem gehad, hij is altijd zo voorkomend en dan blijkt ineens dat hij de kant gekozen heeft van dat stel-tje schurken dat mij van de troon wil jagen ! En hij zit ongetwijfeld ook achter die historie van die brieven aan James van Schotland.

MARTA : Elisabeth, wind je toch niet op !

ELISABETH : Korte metten maak ik ermee ! Ik ga erop af, aan de galg wil ik ze zien hangen en ik laat ze daar bengelen tot ze helemaal weggerot zijn. Ik wil al de vogels van Engeland rond hun lijken zien kwetteren en hun stinkende darmen in stukken scheuren. *(Zij krijgt er braakneigingen van.)* Ik voel mij niet goed, ik moet overgeven.

MARTA : Ja, het moest er van komen, kom, kom mee. *(beiden af)*

DAMEJEANNE : Z'is naar buiten, ge moogt uw hoed nu wel afzetten.

EGERTON : Het spijt me verschrikkelijk dat mijn bericht haar in die toestand heeft gebracht.

DAMEJEANNE : En al een chance dat ge haar ogen niet hebt gezien ! Precies als van een razende tijger, twee druppels water als van haar zuster, Marie Tudor, de bloeddorstige, die de tribunalen van de inquisitie heeft gelanceerd. Er is niets aan te doen. Het is een rosse, gelijk haar vader, Hendrik de Achtste, rossekop, al wie niet luistert krijgt de strop. 't Zit in de familie. De haren rood, het volk gekloot !

EGERTON : Dat begrijp ik niet. Het spijt mij voor Southampton, zijn dagen zijn geteld, de arme stakker ... en van die Shakespeare ook.

DAMEJEANNE : Shakespeare, traach ! De kop van de dichter ook ? Weet u mijne Lord waarom de doodskisten in Engeland zo kort zijn, zoveel korter dan normaal ?

EGERTON : Nee, waarom ?

DAMEJEANNE : Omdat de grote majoriteit begraven wordt met hun kop in hun handen.

EGERTON : Heel geestig.

DAMEJEANNE : Niet te hard lachen, ze komt terug ! En hoe voelt ge u majesteit ?

ELISABETH : Veel beter, dank je wel. Egerton, doe mij een plezier, zorg ervoor dat er een rustige vrede-lievende oplossing gevonden wordt. Ik heb mijn buik vol van die opgeblazen en uitgelokte, zogenaamde samenzweringen. Je weet best wat ik bedoel, Egerton. Telkens er een of andere machtsgroep in konflikt komt met een andere machtsgroep word ik meegesleurd in die rivaliteit en staat mijn kroon op het spel. Ik ben ervan overtuigd dat die hele opgeklopte historie met een beetje goeie wil en gezond verstand in de kortste keren kan bijgelegd worden en dan krijgen wij een einde zoals in de beste komedies : geen beter einde dan het voeteinde van een lekker bed, inzonderheid een tweepersoonsbed. *(Plots klinkt paniekerig geroep en geschreeuw.)*

STEMMEN : Alarm, alarm ! Hij komt van die kant, daar, alarm ! *(Er wordt op de deur geklopt.)*

ELISABETH : Wat is er nu weer ? Ga kijken.

MARTA : Wat bezielt er jullie toch ? Ik ben er al. *(Zij doet de deur open.)*

DAMEJEANNE : Het is de kapitein van de wacht. Hij zegt dat ze een man langs de muur naar het venster hebben zien klimmen. Moet ik hem binnenlaten ?

ELISABETH : Binnenlaten ? Hier in mijn kamer ? Het is hier geen afspanning om van paarden te wisselen ! Egerton lost dat wel op.

EGERTON : Ja majesteit.

ELISABETH : De chef van politie.

EGERTON : Ja majesteit.

ELISABETH : Doorzoek alles.

EGERTON : Ja majesteit.

ELISABETH : Maar niet in mijn kamer.

EGERTON : Ja majesteit. *(op de tast)* Met permissie, ik vlieg al. *(Hij tuimelt ei zo na de zaal in.)*

DAMEJEANNE : Stop ! Daar is een afgrond. Wat die korte doodskisten aangaat, het is nog uw moment niet. Madame, ge ziet, het spreekwoord is maar al te waar : "De ogen van de justice zijn niet al te gezond maar die van de politie zitten vol stront." Laat de wachtters maar binnen, majesteit want het wordt hier toch gevaarlijk.

MARTA : Zij heeft gelijk, als er een sluipmoordenaar in het spel is.

ELISABETH : Maar er is helemaal niemand. Ik durf wedden dat het weer opgezet spel is. Op die manier hebben ze een reden om groot alarm te slaan en de komst van Robert te verhinderen, maar daar trap ik niet in.

MARTA : Of misschien is het net omgekeerd. Jij wil verhinderen dat ze hun neus tussen jouw lakens steken. Zeg eens eerlijk, ligt daar iemand in je bed ?

ELISABETH : En wat dan nog ? Je wil me toch niet vertellen dat je zelf nog niet gaan snuffelen bent, jaloerse kip ! *(Zij gaat naar het bed toe en opent de gordijnen.)* Vooruit, word wakker Thomas. Kom, kom, hij is helemaal versuft. Kom, haast je wat.

MARTA : Kijk eens aan, een mirakuleuse verschijning.

DAMEJEANNE : Madame Marta, niet te veel gekakel, want ge weet niets van het mirakel.

Een geval van heikracht in het holst van de nacht.